

Sygn. akt III AUz 73/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w składzie następującym:

	Przewodniczący:	<i>SSA Alicja Podczaska</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Mirosław Szwagierczak</i> <i>SSA Janina Czyż (spr.)</i>

po rozpoznaniu w dniu **27 września 2012 r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **R. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek **zażalenia wnioskodawcy** na postanowienie **Sądu**

Okręgowego w Krośnie z dnia **14 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U**

446/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Krośnie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477⁹ § 3 kpc odrzucił wniesione po upływie terminu odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS Oddziału w J. z dnia 21 grudnia 2011 r. stwierdzającej, że wnioskodawca jako osoba

prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1.10.2000 r. do 29.09.2011 r.

W uzasadnieniu Sąd podał, że odwołujący nie wykazał, aby opóźnienie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych, a ponadto przekroczenie terminu o około 4 miesiące należy uznać za nadmierne.

W zażaleniu na powyższe postanowienie wnioskodawca domagał się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do merytorycznego rozpoznania.

W uzasadnieniu strona wskazała, że do przekroczenia terminu doszło z uwagi na stan psychiczny i emocjonalny, uniemożliwiający dokonanie oceny skutków prawnych decyzji z dnia 21.12.2011 r., z których wnioskodawca w pełni zdał sobie sprawę dopiero po zasięgnięciu opinii prawnej w dniu 4 kwietnia 2012 r. Ponadto w ocenie skarżącego przekroczenie terminu do złożenia odwołania nie było nadmierne.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest bezzasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie bowiem zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie jest prawidłowe i odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 477⁹ § 3 kpc odwołanie wniesione po upływie terminu

podlega odrzuceniu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Powołany przepis w § 1 określa miesięczny termin do wniesienia odwołania, liczony od daty doręczenia stronie decyzji. Do merytorycznego rozpoznania przez Sąd odwołania wniesionego po upływie tego terminu niezbędne jest zatem łączne spełnienie się obu warunków: przekroczenie terminu nie może być nadmierne, a przyczyna tego musi być niezależna od odwołującego się.

Kwestionowana obecnie decyzja została doręczona wnioskodawcy w dniu 23 grudnia 2011 r., a termin do jej zaskarżenia upłynął w dniu 23 stycznia 2012

r. W dniu 5 kwietnia 2012 r. wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji z 21.12.2011 r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu, kierując je wprost do Sądu Okręgowego w Krośnie. Jako przyczyny przekroczenia terminu do

złożenia odwołania wnioskodawca podał brak wiedzy prawniczej i problemy finansowe.

Ocena, czy przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, jest pozostawiona uznaniu Sądu (tak: wyrok SN z 21 marca 2006 r. III UK 168/05, Lex 277825). W okolicznościach faktycznych sprawy słusznie Sąd I instancji przyjął, że nie ma żadnych podstaw do uznania, że przekroczenie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się, przeciwnie w ocenie tu. Sądu Apelacyjnego było ono następstwem niedochowania należytej staranności w prowadzeniu własnych spraw. Wnioskodawca osobiście odebrał przesyłkę poleconą zawierającą decyzję i winien zapoznać się z pouczeniem o terminie wniesienia odwołania.

Za całkowicie chybiony uznać należy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy zarzut wnioskodawcy, iż czteromiesięczne przekroczenie terminu nie

jest nadmierne. W tym stanie rzeczy słusznie postąpił Sąd I instancji, odmawiając merytorycznego rozpoznania odwołania.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 397 § 2 kpc w związku z art. 385 kpc.